

de fleste Fiskearter deres bedste Legesteder; fremdeles berøver man den mindre Fisk de Skjulesteder, hvortil den for at undgaa sine Forfølgere søger hen, ligesom man ogsaa ødelægger en stor Del Smaabyr, der tjene Fiskene til Næring, og som have deres Tilhold paa eller mellem Søplanterne." Fra dette Standpunkt maa de her omhandlede Fiskerestfaber utvivlsomt anses at være overordentlig skadelige, idet de netop have de Egenskaber i høieste Grad, som i den anførte Udtalelse ere betegne som skadebringende.

Det kan ikke drages i Tvivl, at Føden maa være en mægtig Magnet for Fiskens Bevægelse; er Trækfiskens fødesøgende, kan man gjøre Regning paa, at den søger hen, hvor der viser sig lavere Dyr, Smaafisk, Fiskeyngel o. s. v., og at dens Sammenstemmen kommer til at staa i Forhold til de tilstedeværende Fødeemner. Det samme kan antages for Standfiskenes Bedkommende; der maa være Føde, hvor de skulle trives, og hvis denne findes rigelig, formeres de og tiltage, men hvis Fødeemnerne aftage, forsvinde Fiskene oglaa efterhaanden*). Det lader sig derfor ikke benægte, at Fiskerestfaber, der ødelægge og forringe Dyrelivet paa Havbunden, som yder Fiskene en væsentlig Del af deres Næring, ramme selve Fiskeriet paa en sødelig Maade. Selv paa det mere aabne Havs Dybder ere slige Redfaber rimeligvis til stor Skade, men paa lavere Vand, ved Kysterne, mellem Landene og i Fjordene ere de aldeles utilstedelige, dels fordi den ved dem anrettede Skade her meget vanskelige vil kunne gjenoprettes, dels fordi deres Misbrug her i en ganske anderledes Grad kan forceres ud over alle rimelige Grænser.

Der er næppe Nogen, der vil benægte Rigigheden af det saaledes Anførte i Almindelighed, eller at et Redskab, der har den angivne Virkning, er skadeligt. Derimod er det anført, at ikke alle de Redfaber, vi her omhandle, kunne henføres til de skadelige Redfaber, og Loven af 9de Marts 1872 om Forbud mod Brugen af Bundslæbevaad er netop gaaet ud herfra og har troet at ramme de skadelige ved at forbyde Brugen af Vaad, der ere belastede med tunge Jernstænger, Jernstænger og anden svær Vægt, og som med Seil- eller Dampkraft slæbes og skrabe langs med Bunden. Lovgiveren er imidlertid herved kommen i en stor Vilfarelse, og de mangfoldige Klager, der efter Udgivelsen af Loven af 9de Marts 1872 ere indløbne fra Fiskerne over de omhandlede Vaadredfaber, saavel som den Usikkerhed og Tvivl, som der har hersket med Hensyn til Lovens Mening og Fortaalelsen af dens Ord, vise noksom, at den aldeles har forseilet Maalet. Alle de omhandlede Fiskerestfaber ere nemlig, som allerede foran bemærket, bestemte til ved Brugen at følge Bunden saa tæt som efter Bundens Bestaaffenhed muligt; uden dette kunne de ikke bruges med nogen Nytte, og deres Skadelighed bestaar jo netop for en stor Del deri, at de følge og slæbe langs Bunden. For at opnaa dette Resultat er det nu ingenlunde nødvendigt at belaste Vaadet med „tunge Jernstænger, Jernstænger eller anden svær Vægt“, navnlig ikke naar Talen er om det danske Sjøterritorium, hvor Vanddybden er forholdsvis ringe. Efter Omstændighederne vil et svært Vaad ved sin egen Lyngde kunne holdes ved Bunden, og i ethvert Fald er da paa lavere Vand en ringe Vægt tilstrækkelig til at bevirke dette Resultat. For at Redskabet skal kunne bruges med Nytte, maa det slæbe langs Bunden, og det kan da ikke undgaa, at det ved samme Leilighed ødelægger Plantevæxten, forstyrrer Fiskenes Leg og Yngel, knuser og skader en Mængde Smaabyr, der skulle være Fiskenes Næring; og saaledes bruges i Virkeligheden alle de paagældende Redfaber, efter hvad Udvalgets Medlemmer selv personlig have erfaret og efter overensstemmende Vidnesbyrd fra de forskjelligste Sider. Det er selvfølgelig ligegyldigt, om Redskabets Sænkning under Brugen sker ved, at der paahænges det en større eller en mindre Vægt.

Vi kunne derfor — aldeles bortset fra den Vanskelighed, der er forbunden med at paase, at Fiskerne ikke, naar de fiske, bruge sværere Vægt paa deres Vaad, end dette har, naar Dyrigheden ser det, og overhovedet Misligheden ved at overholde Forbudsbestemmelser af den i Loven af 9de Marts 1872 omhandlede Art, med Hensyn til et Fiskeri, der altid drives om Natten — ikke andet end anse denne Lov for uheldig og utilfredsstillende, og maa foreslaa, at enhver Brug af de her omhandlede Slæbevaad forbydes paa det danske Sjøterritorium. Den Omstændighed, som ogsaa er bleven fremdraget angaaende denne Sag af det af Folkethinget med Hensyn til Loven af 9de Marts 1872 nedsatte Udvalg, om Vaadet er forsynet med lange Arme eller ikke, er selvfølgelig aldeles uden Betydning.

Vi ere overbeviste om, at ingen virkelig sagtyndig Mand vil kunne paastaa, at disse Redfaber ere uskadelige eller dog, i Forhold til deres Godhed som Fiskerestfaber, ikke mere skadelige end andre Fiskerestfaber, og det er os eiheller bekendt, at nogen Sagtyndig har gjort det, hvor ikke egen Fordel har gjort hans Blik mindre klartseende.

*) Høist mener, at ved Stageskysten ere Betingelserne for Fiskenes Ernæring ikke velende, hvilket derimod er Tilfældet med Fiskemængden, efter den almindelige Mening, som Folge af Veir, Vind og Strøm. Slige i færegne lokale Forhold grundede Undtagelser svækkede dog ikke Regelen almindelige Gyltighed.